

λενιώ κακλήα

Αυτό κι αν είναι πείραμα. Μια νεαρή χορογράφος «προσλαμβάνει» επτά επαγγελματίες θεατές των παραστάσεων του Φεστιβάλ Αθηνών και τους εγκαθιστά στη σκηνή. Τι επιδιώκει; Και τι επιδιώκουν, με τη σειρά του, οι επτά πρωταγωνιστές για δυο μέρες;

Το *matter-of-act* είναι ένα έργο που επιθυμεί να καταστήσει τους θεατές του Ελληνικού Φεστιβάλ δραματούργους των εκδηλώσεων που θα παρακολουθήσουν και δημιουργούς ενός αυτόνομου καλλιτεχνικού έργου που θα ενσαρκώνει τη διαδρομή τους μέσα στο Φεστιβάλ.

Επτά «επαγγελματίες» θεατές επέλεξαν μέσα από το πρόγραμμα του Φεστιβάλ τις παραστάσεις, συναυλίες, δρώμενα και εκθέσεις που επιθυμούσαν να παρακολουθήσουν. Με εργαλείο την εμπειρία της θέασης θα επιχειρήσουν να «ανασκευάσουν» τις συγκεκριμένες εκδηλώσεις σε μια μικρού μήκους σύνθεση που θα παρουσιαστεί στο χώρο του Σχολείου.

Η ΧΟΡΟΓΡΑΦΟΣ

Ονομάζομαι Λενιώ Κακλήα. Είμαι 24 χρονών. Κόρη του Γιάννη και της Κάλης. Είμαι μάλλον η νεότερη φεστιβαλική χορογραφική απόπειρα. Χορογραφική, γιατί είμαι χορεύτρια. Αυτό έχω σπουδάσει, αυτό κάνω. Σπούδασα πολιτικές επιστήμες, αλλά δεν τις τελείωσα ποτέ. Ο χορός στην Κρατική Σχολή με κέρδισε γρήγορα και όταν ήρθε και η υποτροφία για το Centre Nationale de la Danse της Γαλλίας η επιλογή ήταν ξεκάθαρη.

Φεστιβαλική, γιατί το *matter-of-act* είναι ό,τι είναι και το Φεστιβάλ. Δηλαδή ο χαρακτήρας αυτού του θεάματος δεν μπορεί παρά να είναι ό,τι είδαμε και στις παραστάσεις του Φεστιβάλ Αθηνών. Η ό,τι έμεινε σε κάποιους θεατές του.

Απόπειρα, γιατί πρόκειται για ένα πρότζεκτ και όχι για μία αμιγώς παράσταση με τον τρόπο που την έχουμε συνηθίσει.

Η ΕΜΠΝΕΥΣΗ

Το *matter-of-act* γεννήθηκε κυρίως από την επιθυμία μου να δημιουργηθεί μια κατάσταση που δεν είναι δυνατόν να

επανληφθεί, όχι τουλάχιστον με τον ίδιο τρόπο. Μια παράσταση που να υπάρχει μόνο στον χρόνο και στον τόπο που τη δημιουργείς. Και να γίνει κάτι παρόμοιο για κάποιο άλλο φεστιβάλ θα είναι άλλο το αποτέλεσμα. Είναι κάτι που δεν μπορεί να το μεταφέρει. Ήθελα να δω αν μπορούμε να αποφύγουμε αυτό το σύστημα παραγωγής δημιουργίας. Το κατασκευασμένο θέαμα, όπου παράγει κάποιο έργο, απευθύνεται κάπου και μετά το πουλάς από δω και από κει σε διάφορα φεστιβάλ ή καλλιτεχνικούς χώρους κ.τ.λ. Αναρωτιόμουν λοιπόν πώς μπορεί να δημιουργηθεί κάτι το οποίο να είναι αναπόσπαστο κομμάτι της στιγμής και του χώρου όπου δημιουργείται.

ΚΑΙ ΤΟ ΡΙΣΚΟ (Ή Η ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ)

Δεν το φοβάμαι αυτό που επιχειρώ. Υπάρχουν στιγμές άγχους, πιστεύω στη δουλειά όμως. Αυτό έχω μάθει εκεί έξω τουλάχιστον. Σίγουρα θέλει κι άλλη, ωστόσο προς το παρόν έχει μια κατεύθυνση που είναι και συνεπής με την αρχική πρόταση, αλλά και συνεπής και ως προς αυτά που είδαμε και απέναντι σε αυτούς που συμμετέχουν. Ο στόχος δεν είναι να φανεί η δική μου πορεία, άσχετα

αν εκ των πραγμάτων και με κάποιο τρόπο ενυπάρχει. Ενυπάρχει αλλά δεν προβάλλεται παρ' όλα αυτά. Δεν είναι αυτό το παιχνίδι. Οι χορογράφοι αυτού του εικοσαλέπτου είναι πολύ περισσότερο οι δημιουργοί των παραστάσεων του φεστιβάλ παρά εγώ. Αυτοί ορίζουν και τις δράσεις και τη δραματολογία μας.

MATTER OF WHAT?

Αν έπαιξα το παιχνίδι του *matter-of-act* θα έλεγα ότι το νόημα μιας παράστασης δεν βρίσκεται σε αυτήν καθαυτή την παράσταση, αλλά στη συνάντησή της με το κοινό. Το νόημα προκύπτει επειδή εμείς ως θεατές-δημιουργοί φαντασιωνόμαστε κάτι και δημιουργούμε μια εικόνα. Θεωρώ ότι πάντα ο δημιουργός έχει κάτι να πει. Το ζήτημα είναι πώς αυτό επικοινωνείται σε μένα ως θεατή. Η διάδραση που συντελείται στην περίπτωση μας δεν είναι καταναγκαστική. Εμείς οι ίδιοι είμαστε θεατές και υποδύομαστε ταυτόχρονα τους θεατές. Απλώς, αντί να πάμε για ένα ποτό μετά την παράσταση φτιάχνουμε κάτι από αυτήν. Δεν δουλεύουμε γενικά πάνω σε αυτό που είδαμε, αλλά επιθυμούμε να

Info

Λενιώ Κακλιό, *matter-of-act*

Με το *matter-of-act* (πρότζεκτ για ένα φεστιβάλ και δέκα θεατές) η Λενιώ Κακλιό αμφισβητεί τη λογική του κατασκευασμένου θεαματος και τις εύκολες απαιτήσεις, για να καταθέσει μια φόρμα ζωηρή και ανοιχτή που διαρύνει τη σχέση του θεατή με το κοινό του.

Το Σχολείο Χώρος Β
14-15 Ιουλίου 2009, 20:15
Εισόδος ελεύθερη

καταστήσουμε ορατό αυτό που είδαμε. Πιστεύω ότι το δικαίωμα του θεατή να ζει στη σκηνή για λίγο είναι απαραίτητο για να συντελεστεί αυτό που λέμε μέθεξη. Εμείς δεν επεμβαίνουμε στη διαδικασία της θέασης, δεν κάνουμε ασκήσεις την ώρα που παρακολουθούμε. Υπάρχει όμως η διαδικασία της αυτοπαρατήρησης. Καθώς παρακολουθούμε τι δημιουργείται μέσα στο μυαλό μας, ενδοχόμενως και στο σώμα μας.

A L'ETRANGER

Δεν υπάρχει αυτό το κλειστό σύστημα εκπαιδευτή - εκπαιδευμένου στο εξω-

τερικό. Τα πράγματα είναι πιο ισότιμα. Υπάρχουν συνεργασίες. Έχω δουλέψει, για παράδειγμα, κατά τη διάρκεια των σπουδών μου στη Γαλλία με τη Βέρα Μαντέρο και ήμασταν συνεργάτες. Εκείνη ήταν η χορογράφος και εμείς ερμηνευτές. Δεν υπάρχει αυτή η υστατική σχέση μαθητείας όπου τίποτα το δημιουργικό δεν μπορεί να προκύψει. Δεν ξέρω αν γι' αυτό τα πράγματα λειτουργούν καλύτερα εδώ.

Δεν έχω άποψη για την ελληνική χορευτική σκηνή. Απουσιάζω. Δεν έρχομαι αρκετά συχνά. Έχω όμως πολλούς φίλους, γνωρίζω ότι υπάρχει κινητικότητα και εμφανίζονται νέες ομάδες με φρέσκιες ιδέες, αλλά γνωρίζω επίσης ότι η ελληνική κοινωνία δεν έχει δομές για να υποστηρίξει τον χορό - και οργανωτικά αλλά και οικονομικά. Το οποίο είναι πρόβλημα, γιατί κάνουμε ασκήσεις ευρωπαϊκής τέχνης. Δεν κάνουμε αφρικανικές τελετουργίες ούτε ελισαβετιανές φιέστες. Ο χορός στις μικρές γαλλι-

1 νέα χορογράφος + 7 θεατές εν δράσει

Από την Άννα Μαρτίου, Φωτογραφία: Βασίλης Μαθιουδάκης

κές επαρχίες είναι σε πολύ καλύτερο επίπεδο από αυτόν του Παρισιού, γιατί δίνουν χρήματα, υπάρχουν κονδύλια που στηρίζουν τη σύγχρονη τέχνη και δημιουργία. Εδώ λείπει η υποδομή, αλλά σίγουρα δεν λείπει η διάθεση ούτε και τα υλικά. Πάντως, όχι, τώρα δεν θα γυρνούσα στην Ελλάδα.

ΑΛΛΟ ΕΝΑ «ΓΟΝΕΙΚΟ» ΠΑΙΔΙ:

Δεν αισθάνομαι ότι εκπληρώνω καμία οικογενειακή αποστολή. Έχω μια εξαιρετική σχέση και με τους δυο μου γονείς, οι οποίοι τυχαίνει να είναι και οι δύο καλλιτέχνες. Ο πατέρας μου είναι σκηνοθέτης και η μητέρα μου υπήρξε και ηθοποιός και οι ανησυχίες, καθώς και το αίσθημα της ικανοποίησης όταν κάτι έχει δημιουργήσει. Δεν υπήρξε ποτέ προδιαγεγραμμένος καλλιτεχνικός δρό-

μος για μένα. Και οι δυο με επηρέασαν με το σύνολο της προσωπικότητάς τους, όπως κάθε παιδί οι γονείς του. Υπήρξαν βέβαια και εξαιρετικά υποστηρικτικοί σε πολύ δύσκολες στιγμές, όχι όμως επειδή είναι καλλιτέχνες αλλά επειδή είναι ιδιών τους, επειδή είναι οι άνθρωποι που είναι.

ΩΣ ΘΕΑΤΗΣ

Περιμένω να δω την Άννα Χάλπριν, την οποία έχω δει και στο Πομπιντού σε αυτή τη φοβερή διασκευή της Άν Κολό. Θεωρώ εξαιρετική χορογράφο την Άννα Χάλπριν, καθώς ανήκει σε μια γενιά που άλλαξε τα δεδομένα του χορού. Και είναι μια διασκευή όπου ο καθένας έχει τον ρόλο του και δεν θα είχαμε την ευκαιρία να ξαναδοκιμάσω αλλιώς. Το *Changes & Parades* άλλωστε είναι ένα κομμάτι του *matter-of-act*, άρα κατά κάποιο τρόπο θα ειπωθεί και η εντύπωσή μου πάνω σε αυτό, ως θεατή.

ΟΙ ΘΕΑΤΕΣ

Γιώργος Παπαγεωργίου,
28 χρονών, ηθοποιός.

1 Δέχτηκα την πρόταση της Λενιώ γιατί μου φάνηκε ενδιαφέρουσα. Αν και είμαι ηθοποιός θέλησα να με εντάξει σε μια παράσταση που είναι στην ουσία μία μη παράσταση και στην οποία δεν θα συμμετείχα με την ιδιότητα του ηθοποιού, αλλά με αυτή του θεατή. Είμαστε μια πολυσυλλεκτική ομάδα όπου όλοι λειτουργούμε σαν performers. Χρησιμοποιώντας την τέχνη κάποιου άλλου προσπαθείς να κάνεις δική σου τέχνη. Είδα τον Παράδεισο του Καστελούτσι. Αυτή η αίσθηση του υγρού στοιχείου και του ανθρώπου που παλεύει να βγει μέσα από μια τρύπα που κυλούν νερά συνειρμικά εμένα με πήγε στην εικόνα της γέννησης. Αυτός ο συνειρμός κάπου θα χρησιμοποιηθεί.

Άρτεμις Φλέσσα, ηθοποιός.

2 Πολύ ενδιαφέρουσα για μένα είναι η διαδικασία του πρότζεκτ. Η ιδέα του πώς παράγει κάτι, πώς δημιουργεί κάτι. Επεξεργάζομαστε καθημερινά το ποια είναι η διαδικασία. Είναι σαν να προσπαθείς να φτάξεις κάτι από αυτό που δημιουργεί ο κάθε θεατής στο κεφάλι του. Γιατί όλοι μας γινόμαστε αυτόματα δημιουργοί. Δημιουργοί μιας σκέψης που προσπαθούμε να αναπαραστήσουμε εμείς επί σκηνής. Δεν μεταφέρουμε όμως αυτούσια κομμάτια, η ερώτηση που γίνεται μεταξύ μας

είναι τι κρατάς, τι σου χτύπησε, τι σου θύμισε. Και μετά λειτουργούμε αυτοσχεδιαστικά.

Θεοδόσης Ησαΐας, αρχιτέκτονας.

3 Μπλέχτηκα στην ομάδα μέσω της Κατερίνας, η οποία είναι χορεύτρια και της είχα κάνει κάποτε τα σκηνικά. Η Κατερίνα γνωριζόταν με τη Λενιώ και με πρότεινε ξέροντας ότι είμαι τακτικός θεατής. Οπισθόδρομη η ματιά μου επηρεάζεται από την ιδιότητα του αρχιτέκτονα, αλλά περισσότερο λειτουργώ όπως ο οποιοσδήποτε θεατής. Δεν τίθεται θέμα γούστου στο *matter-of-act*. Πιστεύω ότι σαν θεατής θα ερχόμουν να μας δω. Μ' αρέσει η απλότητα του εγχειρήματος και της προσέγγισης. Είμαστε πολλοί διαφορετικοί άνθρωποι, που μέσα σε πολύ λίγο χρόνο και με πολύ απλά μέσα επιχειρούμε να δώσουμε σάρκα και οστά σε μία ιδέα.

Κατερίνα Σπυροπούλου, χορεύτρια.

4 Είναι πολύ διαφορετικό απ' ό,τι έχω κάνει μέχρι στιγμής. Παιζει πολύ μεγάλο ρόλο η διαδικασία και το γεγονός ότι κάθε φορά ανατροφοδοτούμαστε από αυτό που έχουμε δει. Ανάλογα με αυτό που νιώσαμε ή σκεφτήκαμε μετά την παράσταση, τη συναιμία, την έκθεση κλπ. προσπαθούμε να το μεταφέρουμε στη σκηνή. Για παράδειγμα, στην *Κόλαση* ήταν έντονη για μένα η αίσθηση της επανάληψης.

Αλλά ο τρόπος με τον οποίο αναπαριστάται δεν είναι περιγραφικός μπορεί να είναι μία αίσθηση ή ένα αντικείμενο. Και παρά τις διαφορετικές ιδιότητες των ανθρώπων που συμμετέχουν λειτουργούμε ομαδικά.

Ζαΐρα Παπαληγούρα,

5 58 ετών, ψυχολόγος, αναπηρώτρια καθηγήτρια στη Θεσσαλονίκη. Αποφάσισα να συμμετάσχω σε αυτό το εγχείρημα γιατί είναι πολύ αλλιώτικο από ό,τι έχω κάνει εγώ στη ζωή μου. Η δουλειά μου είναι στο Πανεπιστήμιο και είναι πολύ διαφορετική από όλα αυτά εδώ. Η κόρη μου είναι ηθοποιός και με παρακίνησε, αλλά μου αρέσει να κάνω κάτι διαφορετικό κάθε τόσο. Βλέπω πολλές θεατρικές παραστάσεις και παρακολουθούσα πάντα το Φεστιβάλ Αθηνών. Ένας θεατής βλέπει κάτι και κατασκευάζει κάτι μέσα του, το οποίο μπορεί να έχει να κάνει με προσωπικά του βιώματα, με αναμνήσεις προσωπικές και αυτό που βλέπει έρχεται και γίνεται κάτι άλλο. Τα αγαλματίδια του Χέντρικς στο *Ύμνος στη σκιά* μου θύμισαν το βάρος της ζωής. Και κάτι από αυτό θα υπάρχει στην παράσταση. Αν δεν είχα μπει σε όλη αυτή τη διαδικασία δεν ξέρω αν θα πήγαινα να δω θεατές.

Βικτωρία Καρβούνη,

6 *ζωγράφος-σκηνογράφος.*

Είπα αμέσως ναι στο πρότζεκτ γιατί εμπριέχει πολλές προκλήσεις. Και για μένα προσωπικά ήταν μια πρόκληση, γιατί δεν ανεβαίνω ποτέ στη σκηνή. Δεν το είχα ξανασκεφτεί ότι θα μπορούσαν να αντιστραφούν, κατά μία έννοια, οι ρόλοι και μου άρεσε πολύ αυτή η ιδέα, ότι αυτό που αποτυπώθηκε στο μυαλό θα μπορούσε να πάρει σκηνική υπόσταση. Για παράδειγμα, ο τοματοχυμός του Γουόρχαλ στην *Κόλαση* μου έμεινε για κάποιο λόγο στο μυαλό και θα το χρησιμοποίησω. Μετά από αυτήν την εμπειρία θα έχω ένα πολύ διαφορετικό τρόπο σκέψης όταν παρακολουθώ ένα θέαμα.

Ξένα Αϊδονοπούλου,

7 33 χρονών, δραματολόγος, υποψήφια διδάκτωρ στο ΑΠΘ. Με έπεισε η πρόταση της Λενιώ γιατί ήταν ιδιαίτερα ευρηματική. Προσωπικά βρήκα πολύ ενδιαφέρον το γεγονός ότι αυτή τη φορά θα βρισκόμαί από την άλλη μεριά της σκηνής, την εμφανή. Συνήθως είμαι από αυτούς που οργανώνουν και στήνουν μια παράσταση και τώρα βρέθηκα μέσα στην παράσταση, όντας παρ' όλα αυτά θεατής. Αλλά ένας θεατής που θα περάσει από τη διαδικασία της δημιουργίας. Που καλείται να «στήσει» αυτό που του άφησε το εκάστοτε θέαμα που είδε. ▲